

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/417/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220727
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212220727.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Evy Šiškovéj a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o. Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 26. 03. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27. januára 2015 č. k. 5C/515/2012-42 a o odvolaní žalobcu zo dňa 18. 06. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 5C/515/2012-56, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 5C/515/2012-56 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady majetkovej škody v sume 1.327,57 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 265,51 eur podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za ním tvrdený nesprávny úradný postup Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/489/2010 proti povinnej T. T.. Zároveň súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

2. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 vyššie uvedeného zákona a zamietnutie návrhu na prerušenie konania odôvodnil ust. § 109 ods. 2, písm. c/ OSP v znení platnom v čase jeho rozhodovania.

3. Žalobca za nesprávny úradný postup považoval skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, t. j. 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora, ale až dňa 22. 03. 2011, teda s omeškaním viac ako 334 dní, čo treba považovať za porušenie zákona a nesprávny úradný postup, pre ktorý mu vznikla predmetná škoda a nemajetková ujma.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 8Er/489/2010, pričom zistil, že dňa 23. 06. 2010 súdny exekútor doručil Okresnému súdu Komárno žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších

zákonov v znení neskorších predpisov vo veci oprávneného (žalobcu v tomto konaní) proti povinnému T. T. o vymozenie sumy 460,73 eur s príslušenstvom. Dňa 24. 02. 2011 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Exekučný súd uznesením zo dňa 10. 04. 2013 č. k. 8Er/489/2010- 22 exekučné konanie zastavil.

5. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov a to nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Ak čo len jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu nie je v konaní zistený a preukázaný, nedochádza k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súd preto aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúma.

6. Nesprávnym úradným postupom je napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania. Štát zodpovedá za škodu za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s takým chybným postupom, teda ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku neprávneho úradného postupu a teda nesprávny úradný postup bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody.

7. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby vychádzal z uvedených zásad a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V danej exekučnej veci súd dňa 23. 06. 2010 bola exekučného súdu doručená súdnym exekútorom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd o nej rozhodol uznesením zo dňa 24. 02. 2011. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie NS SR sp. zn. Cdo 143/2011 z 18. 12. 2012) Je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že postup exekučného súdu vzhľadom na osobitný charakter exekučného konania nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol.

8. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal i s námietkou žalovaného ohľadne premlčania žalobcom uplatneného nároku, ktorú považoval za nedôvodnú. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu podaná dňa 23. 06. 2010, súd o nej rozhodol dňa 24. 02. 2011, pričom uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi oprávneného a nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 03. 2011, v ktorý deň mal už oprávnený poznaťky o prípadnej škode a jej orientačnom rozsahu. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená dňa 23. 04. 2012, exekučný súd vydal uznesenia, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 24. 02. 2011 a preto mal súd za to, že žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podal žalobca včas.

9. K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežného prerokovania nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúcich zák. č. 514/2003 Z. z. poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli dňa 23. 04. 2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Dňa 27. 09. 2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Súd však poukázal na to, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej už lehota 6 mesiacov uplynula.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP v znení platom a účinnom v čase konania súdu prvej inštancie, keď v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvej inštancie vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

13. Žalobca zároveň namietal, že súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

14. V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

15. Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

16. K zamietnutiu návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania žalobca uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku tvrdil, že žalobca nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, je zrejmé, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, aké konkrétne náklady žalobca vynaložil v súvislosti so

správou a vedením pohľadávky. Žalobca požiadal o vypracovanie znaleckého posudku ešte dňa 01. 03. 2013 a jeho vypracovanie je tak dôkladné a vzhľadom na množstvo spracovaných podkladov bolo tak zložité, že trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívna, ktorú žalobca nemohol ovplyvniť a vzhľadom na plynutie premlčacích lehôt bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to i v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom, nakoľko nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Žalobca bol toho názoru, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

17. K návrhu na prerušenie konania žalobca uviedol, že ak bol tento doručený súdu v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu a bol podaný z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto svojho tvrdenia žalobca poukázal na judikatúru krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 9Co/174/2014).

18. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

19. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

20. Súd prvej inštancie vydal dňa 08. 06. 2015 uznesenie č. k. 5C/515/2012-56, ktorým žalobcovi uložil povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov a súdny poplatok v sume 3,- eurá podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a zároveň žalobcu poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

21. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod zrušenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí i Krajský súd v Žiline (napr. uznesenie zo dňa 30. 07. 2013 v konaní pod sp. zn. 8Co 295/2013).

22. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto žalobca nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

23. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. V prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené.

24. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva

na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

25. Ďalej žalobca v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

26. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007, v ktorom bol vyslovený názor, že spoplatnenie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania a v prípade, ak prichádza do úvahy zužujúci i rozširujúci výklad, treba uprednostniť vždy ten výklad, ktorý je na prospech poplatníka. S týmto názorom podľa žalobcu korešponduje i názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 08. 2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, v zmysle ktorého bolo súdne konanie v čase začatia konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o vecné oslobodenie, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie bolo od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa potom neplatí poplatok. Tento záver potvrdzujú i rozhodnutia vydané Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktoré pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012).

27. Na podporu vyššie uvedeného záveru žalobca poukázal na časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa konalo dňa 27. 11. 2013, na ktorom sa preberala i otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a svoje odvolaním napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup súd prvej inštancie nevyužije, žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

29. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom oboch odvolaní žalobcu, odvolacími dôvodmi, ako i zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) a po zistení, že obe odvolania žalobcu sú prípustné, boli podané oprávneným subjektom v zákonom stanovenej lehote, spĺňajú zákonom stanovené náležitosti a obsahujú zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 355 ods. 1, 2, § 359, § 362 ods. 1, § 363, § 365 ods. 1 CSP s použitím ust. § 470 ods. 1, 2 CSP), prejednal podané odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 385 ods. 1, § 392 CSP), ktorý verejne vyhlásil, a to pri dodržaní ust. § 219 ods. 3 CSP). Odvolací súd preskúmal obe odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa ako i konania, ktoré predchádzali ich vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku zo dňa 27. 01. 2015 ani proti uzneseniu zo dňa 08. 06. 2015 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako i uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie ako vo výroku vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť žalobcu za podanie odvolania.

30. Podľa § 387 ods. 1, 2, 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

31. Podľa § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 05. 2010, teda v čase začatia exekučného konania, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

32. Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

33. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 10. 2012 do 31. 12. 2015, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je: a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu, V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 veta prvá, ods. 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1, 4 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

34. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

35. Podľa § 18e zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 01. 2016 (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. januára 2016), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté a právoplatne neskončené do 31. decembra 2015 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2015, i keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2015.

36. Podľa 14 ods. 1 vyššie citovaného zákona, v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 07. 2016, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

37. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania) a súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje prípady, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom odvolacími dôvodmi je odvolací súd viazaný vždy s tým, že na vady konania pred súdom prvej inštancie týkajúce sa procesných podmienok, odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvej inštancie síce vyskytli vady, ale tieto sa netýkajú procesných podmienok, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

38. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že žalobca v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 387 ods. 2, 3 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a zároveň sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

39. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody 1.327,57 eur a nemajetkovej ujmy 265,51 eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8Er/489/2010. Majetková

škoda 1.327,57 eur podľa tvrdenia žalobcu predstavovala istinu s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Žalobca v podanom návrhu tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 334 dní a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 22. 04. 2010 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 na udelenie poverenia pre súdneho exekútora platila v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Odvolací súd je toho názoru, že lehota, ktorá bola stanovená na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa netýkala zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo znamená, že v prípade, ak exekučný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na jeho rozhodnutie nebola stanovená lehota 15 dní. Odhliadnuc od tejto podstatnej a rozhodujúcej skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že z exekučného spisu Okresného súdu Komárno vedenom pod sp. zn. 8Er/489/2010 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená exekučnému súdu dňa 23. 06. 2010, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 02. 03. 2010 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. v konaní pod sp. zn. SR 00395/10 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 24. 02. 2011 č. k. 8Er/489/2010-11 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, čomu predchádzala výzva exekučného súdu na doloženie zmluvy o úvere a ostatných dokladov potrebných na rozhodnutie. Žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní nepodal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 24. 02. 2011, ktoré potom nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 03. 2011. O zastavení exekučného konania rozhodol exekučný súd dňa 19. 03. 2013 uznesením č. k. 8Er/489/2010-22, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 04. 2013.

40. Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto uznesenia nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup ako to tvrdí žalobca, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora taktiež ešte nemožno vyvodiť ani vznik škody na strane žalobcu v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8Er/489/2010, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si žalobca uplatnil v sume 1.327,57 eur.

41. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na žalobcovi.

42. K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujme v sume 265,51 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ešte automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca návrh na náhradu nemajetkovej

ujmy odôvodňoval vnútornými zásahmi do spoločnosti, ovplyvňovaním podnikateľského prostredia a rozhodovania, porušením jeho práv, stratou legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, stratou dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a pod.. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8Er/489/2010 bola doručená exekučnému súdu dňa 23. 06. 2010 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 24. 02. 2011 (teda nie viac ako 334 dní, resp. so zbytočnými prieťahmi a po veľmi dlhej dobe ako to tvrdí žalobca), a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli konštatované prieťahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu žalobcu, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré žalobca poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale žalobca nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

43. Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

44. Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä žalobcom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

45. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom v znení platnom a účinnom v čase konania súdu prvej inštancie na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

46. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

47. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v civilnom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

48. Žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné i v tejto časti. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na deň 27. 01. 2015, na ktoré predvolal i právneho zástupcu žalobcu, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňom 19. 01. 2015. Dňa 26. 01. 2015 bolo súdu doručené mailové podanie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 23. 01. 2015 označené ako ospravedlnenie, žiadosť o odročenie pojednávania, a to z dôvodu, že v konaní zaslali návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade (Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR) v konaní o náhradu škody pre vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. O tomto návrhu na prerušenie konania musí súd rozhodnúť písomným uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie, a preto považuje právny zástupca žalobcu svoju účasť na pojednávaní za nehospodárnu. V rovnaký deň, t. j. 26. 01. 2015 bol súdu prvej inštancie v mailovom podaní doručený návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 23. 01. 2015 z tam uvedených dôvodov.

49. Súd prvej inštancie žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel a vec prejednal na pojednávaní konanom dňa 27. 01. 2015, pričom sa vysporiadal i s návrhom žalobcu na prerušenie konania, ktorý bol súdu doručený dňa 26. 01. 2015 elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom a nebol v zákonom stanovenej lehote (ani neskôr) doplnený a o tomto návrhu rozhodol na pojednávaní tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, čo v odvolaní napadnutom rozsudku i odôvodnil. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. 04. 2011 v konaní pod sp. zn. 1 Ndc 6/2011, v zmysle ktorého súd nie je povinný prihliadať na podanie, ktoré nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, nebolo v zákonom stanovenej lehote doplnené písomne alebo ústne do zápisnice a ani predložením jeho originálu, pričom podaním sa v zmysle ust. § 42 ods. 1 OSP a právneho názoru vyjadreného v tomto uznesení rozumejú aj všetky dispozičné úkony s predmetom konania. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie nebol povinný prihliadať ani na mailové podanie žalobcu zo dňa 26. 01. 2015, teda na návrh na prerušenie konania, čo znamená, že nebol povinný o takomto podaní ani rozhodovať.

50. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 27. 01. 2015 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania. V postupe súdu prvej inštancie nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní k dispozícii fotokópiu exekučného súdneho spisu Okresného súdu Komárno, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu (napr. nevykonanie znaleckého dokazovania, resp. neoboznámenie sa so znaleckým posudkom, ako sa toho domáhal navrhovateľ v podanom odvolaní) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP v znení platom a účinnom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci by bolo nadbytočné a nehospodárne, a to s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázaný taký nesprávny úradný postup exekučného súdu, v dôsledku ktorého by žalobcovi vznikla majetková škoda.

51. K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Komárno vedeným pod sp. zn. 8Er/489/2010 zistil, že tvrdenie žalobcu o omeškaní exekučného súdu v trvaní viac ako 334 dní sa nezakladá na pravde a k žalobcom tvrdenému omeškaniu exekučného súdu nedošlo. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 22. 04. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola

súdu prvého stupňa doručená dňa 23. 06. 2010, pričom exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenie na vykonanie exekúcie uznesením dňa 24. 02. 2011. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/02, I. ÚS 70/02, I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00) ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu tak, ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

52. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvej inštancie v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane žalobcu a ani taký nesprávny úradný postup v dôsledku ktorého by navrhovateľovi vznikla majetková škoda, bolo nadbytočné a nevhodné vykonávať dokazovanie na preukázanie výšky žalobcom tvrdenej škody. Z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie v konaní bližšie nezaoberal ani znaleckým posudkom ohľadne stanovenia majetkovej škody.

53. Ďalšie námietky žalobcu v podanom odvolaní, považoval odvolací súd za nedôvodné. Je potrebné uviesť, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase.

54. Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie žalobcu zo dňa 18. 06. 2015 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 08. 06. 2015 č. k. 5C/515/2012-56, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur za podanie odvolania podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom v čase podania odvolania žalobcu a povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 3,- eurá za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobeného elektronickými prostriedkami podpísaného zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu.

55. Žalobca v podanom odvolaní zo dňa 18. 06. 2015 (proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) používa v podstate argumentáciu spočívajúcu v tom, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, nakoľko samotné konanie v predmetnej veci, v ktorom sa domáhal od žalovaného náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa začalo pred 01. 10. 2012, kedy podal na súd žalobu a v tom čase s poukazom na ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. S poukazom na uvedené potom i argumentácia odvolacieho súdu bude spočívať v nasledovných konštatovaniach.

56. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, odvolania alebo dovolania, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvej inštancie v predmetnej veci správne postupoval, keď žalobcovi uznesením uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur podľa ustanovení § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 2, § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a to za podanie odvolania zo dňa 26. 03. 2015 proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 27. 01. 2015 č. k. 5C/515/2012-42.

57. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam žalobcu v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 08. 06. 2015 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie) odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody

spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10. 2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 26. 03. 2015), ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 26. 03. 2015 nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania až do 31. 12. 2015. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Povinnosťou žalobcu bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak žalobca neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením a tento súdny poplatok sa bude vymáhať v prípade, ak ho žalobca nezaplatí dobrovoľne.

58. Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

59. V predmetnej veci teda súd prvej inštancie postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotnú žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Zo žiadneho ustanovenia vyššie citovaného zákona nemožno vyvodiť záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie žaloby tak, ako na to poukazuje žalobca v podanom odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdному poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvej inštancie postupoval, keď žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v správnej výške, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

60. Odvolacie konanie je samostatným konaním (v ktorom sa rozhoduje o odvolaní) a žalobcovi ako odvolateľovi v súvislosti s podaním odvolania zo dňa 26. 03. 2015 vznikla poplatková povinnosť. Je nesporné, že odvolacie konanie sa začalo po 30. 09. 2012, a preto vznik poplatkovej povinnosti žalobcu ako odvolateľa je potrebné posúdiť i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to ust. § 18ca vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Žalobca podal odvolanie zo dňa 26. 03. 2015, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 26. 03. 2015 a v tento deň sa začalo odvolacie konanie, pričom ale súdny poplatok za odvolanie nezaplatil.

61. K námietke žalobcu, uvedenej v odvolaní zo dňa 18. 06. 2015, že napadnuté uznesenie zo dňa 08. 06. 2015 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia,

rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovovalo požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP v znení účinnom do 30. 06. 2016 (teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o súdnom poplatku) a nenapíňalo intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovvej časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie obsahuje.

62. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou žalobcu odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti žalobcu riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš a Okresného súdu Ružomberok, ktorým tieto súdy zamietli žalobu žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za podané odvolanie bola žalobcovi uznesením uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok a krajské súdy (Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 548/2013, uznesením zo dňa 05. 09. 2013 v konaní pod sp. zn. 16 Co 538/2013 a Krajský súd v Žiline uznesením z 25. 07. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 320/2013) potvrdili uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti žalobcovi. Jedná sa teda o skutkovo totožnú situáciu pri vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy v prípade odvolacieho konania začatého po 30. 09. 2012, nakoľko i odvolacie konanie v tejto predmetnej veci sa začalo po 30. 09. 2012, teda v čase, keď už podanie odvolania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podliehalo poplatkovej povinnosti.

63. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu.

64. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazoval na rozhodnutia (uznesenia) Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 a zo dňa 10. 08. 2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, tieto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v predmetnej veci aplikovať, nakoľko riešili inú poplatkovú situáciu. Bezpredmetné je i poukazovanie na zápisnicu z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 11. 2013, a to vzhľadom na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

65. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 3 CSP potvrdil, nakoľko sú vo výroku vecne správne, pričom sa vysporiadal i s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v podaných odvolaniach.

66. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a ktoré vydá súdny úradník.

67. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 420 - ust. § 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.